

Korrobori

Lehet-e Kertész Ákos sorait kívül értelmezni a magyar-zsidó ellentétben, harcon s együttélésben? Nem, nem lehet. Baj ez? Nem, nem baj. Nem lenne baj, ha Kertész Ákos sorai segítenének a zsidókérdés tisztességes megtárgyalásában. Igen, mindenekelőtt ezt kéne kimondani, indulatlanul, tárgyilagosan: hogy van zsidókérdés. Nem egy s nem húsz éve. Nem. Kétszáz éve.

Bőrkabátban, pisztollyal

Amikor 1867-ben a zsidókat emancipáltuk Magyarországon – elsők között Európában, bizony, Kertész Ákos! –, az itt élő zsidó polgárság hálája kimondhatatlan volt. A zsidó polgárság 1848-ban a szabadságharc mellé állt, és önálló zászlóaljat szervezett miértünk és önmagáért – mert 1848-ban is fegyvert fogtunk az elnyomás ellen, bizony, Kertész Ákos! A magyar ügyért harcoló magyar zsidóság 1867-ben úgy érezte – és joggal érezte úgy –, volt értelme az áldozatnak. És az emancipált polgári zsidó elem magyarrá lett. Mindenhogyan. Kultúrájában, érzéseiben, lelkében, öltözködésében. Elenyésző kisebbségbe került az az ortodox, haszid, cionista réteg, amely nem volt hajlandó asszimilálódni.

- Gyarmatosíts!
- Terrorizálj!
- Államosíts!
- Fegyverkezz!
- Racionalizálj!
- Megfélemlíts!
- Cenzúrázz!

Aztán történt valami. Valami érthetetlen és megmagyarázhatatlan. A Tanácsköztársaság volt ez az érthetetlen és megmagyarázhatatlan borzalom. A patkánylázadás. Jöttek Kun Béláék. Szamuely, Lukács. És a többiek. És nekiláttak. „Mindenuzt szaladgálnak, ágálnak az ellenforradalmárok, üssétek le őket! Üssétek agyon ott, ahol találjátok őket! Ha csak egy órára is sikerül felülkerekednie az ellenforradalomnak, nem lesz kíméletes egyetlen proletárral sem. Mielőtt vérebe fojtának a forradalmat, fojtsátok őket a vérükbe!” Szamuely szavai ezek a Vörös Újság 1919. februári számából.

És felültek Szamuelyék a páncélvonatokra, és gyilkolni indultak. Ölték május 1-jén Szolnokon. 2-án Hatvanban. 7-én Devecserben. Június 5-én Dunaföldváron. 21-én Dömösön. 22-én Szekszárdon. És ez csak egy kis ízelítő...

Bőrkabátban, pisztollyal, kukoricagránáttal járták Magyarországot. Kirángatták a falvak és városok főterére a papot, a „kulákot”, az egyszerű parasztot, és lámpavasra akasztották. És aki így járt, annak még szerencséje volt. Mert másokat megkínóztak, vagy elevenen megnyúztak.

„Veszélyben a proletárdiktatúra! Budapestén dühöng az ellenforradalom, s hogy nem diadalmaskodott, az kizáróan az én embereim érdeme... Ezen utolsó három nap megmutatta, hogy véres kézzel kell átjáratni és vérbe kell fojtani az ellenforradalmat. Meg kell szervezni a vörös őrség tüzéosztagát. E célból kérek 200 tagból álló legénységet, 80 nyomozó, 35 őrségi személyzetet és egy 25 főből álló törzset. Ezek szereltesenek fel 16 ágyúval, 12 gépfegyverrel és egyéb lőfegyverekkel. Bocsáttassék rendelkezésükre megfelelő épület. Én átveszem a parancsnokságot, és én fogom megválogatni a legénységet. Az osztág megszervezése után adassék át nekünk a dunai flottilla is. Lenni, vagy nem lenni, ez most a kérdés! Ne tétovázzunk, fogják keményen a gyeplőt.” Cserny József szavai ezek. Cserny József – Budapest hóhéra, a Lenin-fiúk legkegyetlenebbike. S szavait tettek követték. Éjszaka járták a főváros utcáit, mint a hiénák, és akít elfogtak, azt lekísérték a Duna-partra, és a folyóba lökték. Így járt többek között Hollán Sándor nyugalmazott államtitkár és fia is. A Lánchídon hátulról lökték őket tarkón a vörösök, holttestüket a Dunába lökték.

A patkánylázadás leverése után persze Bécsbe menekültek. És ez a vörösemigráció nekilátott bosszút állni – a Nyugat asszisztálásával...

Roboz Imre így ír Bécsből haza: „Mit silbakoljak a rút magyar tragédia függönye előtt? Mit dideregjek gaz és ostoba önmarcangolása láttán, mit fájjon nekem a pesti hitványság kinszenvedése, mit pusztítsam büszke életkedvem, egészséges élni akarásom, jogos emberi nyugalmam a magyar pusztulással? Miért legyek jó fia, hű fia egy rossz hazának, hűtlen hazának? Hátam mögött a magyar táj: hadd maradjon! Hátam mögött a pusztulás: hadd pusztuljon!”

Éppen ekkor vagyunk túl Trianonon...

Gábor Andor, a „híres” pesti kabaré egykori szerzője így üzen haza Bécsből: „Ha ott még egyszer bol-

sevizmus lenne, akkor teljességgel fölöslegessé válnának a börtönök, s a plakátok az ellenforradalmárokról és a túszszedés amúgy is népszerűtlen intézménye. Csakugyan a legnagyobb kelete lenne a legegyszerűbb akasztófának, amit lámpavasak, falba vert szögek és egyéb hasonló, a célnak megfelelő eszközök pótolnának.”

Majd jön Kunfi Zsigmond, imígyen: „A megvetés, az undor és felháborodás tarajos hullámai csapkodnak Magyarországot az egész világtól. Minden erkölcsös és a tisztaságra valamit adó ember befogja az orrát, ha a magyar nevet hallja. Annak a trágádombnak dögletes büze, amelyet kereszténykurzusnak neveznek Magyarországon, az európai erkölcsi és politikai köztisztaságnak égető problémájává lett és mindenki, nemcsak szocialisták, egyetért abban, hogy ezt a szemétdombot el kell hordani és ki kell füstölni azt az országot, ahol a rend fenntartói és a hatalmas birtokosai ilyet művelnek.” (Világosság, 1920. június 29.)

Ismerős szavak, ismerős hang, ugye, Kertész Ákos? Ugye, Cohn-Bendit? Ugye, Mr. Cohen?

De a Lenin-fiúk nemcsak írának! Hanem a legteljesebb mértékben együttműködnek a kisantanttal!

Trianon után azonnal! Előbb Beneshez rohagnak, és szervezkednek Magyarországot ellen, könyörögve a csehszlovák magyargyűlölőnek, hogy folytassa a harcot a maradék ország ellen. Majd megpróbálják kiki-

áltani a Pécs-Baranyai Köztársaságot, ezt a részt is kiszakítva a maradék országból, hogy ott felfegyverkezzenek, és támadást indítsanak ellenünk. Mályusz Elemér történész, akadémikus így ír erről: „Linder és Jászai Belgrádban egy memorandumot adtak át, amelyben – a jugoszláv kormány megnyerésére – hangoztatják, hogy a magyar hadsereg lefegyverzése életveszélyezteteti. Kiemelték, hogy ez a lefegyverzés két úton lehetséges: vagy Magyarországnak megszállásával, vagy azzal, hogy az emigráció alkalmat nyer Pé-

csett egy hadsereg szervezésére. Fogadkoztak, hogy az emigráció vállalja a kisantantnak kellemetlen feladat elvégzését, ha a sereg szervezésére engedélyt nyer, továbbá az egész déli, Magyarországhoz tartozó, de jugoszláv megszállás alatt álló terület közigazgatását kezébe kapja. A két emigráns vezér 1920. november 18-tól 23-ig e tárgyban hosszas tanácskozást folytatott Belgrádban Pacis miniszterelnökkel, a kabinet több tagjával, így Nincsicsek külügyminiszterrel, Draskovics belügyminiszterrel, Pribicevics kultuszminiszterrel, a belügyminisztérium Bácska-Bánát-Baranya osztályának főnökével, a miniszterelnök kabinetfőnökével, nemkülönben a cseh katonai misszióval és a román követséggel is.”

Az mindjárt főbenjáró bűn

Jásziék könyörögtek a jugoszlávoknak, hogy ne vonuljanak ki a megszállt területekről.

Kérdem én, mi ez, ha nem a vegytiszta hazaárulás? És ez a Jászi Oszkár a mai napig valamiféle erkölcsi példaképe, a haladás letéteményese azoknak, akik ma ugyanúgy írnak és vélekednek Magyarországról és a magyarokról, mint Roboz, Gábor vagy Kunfi.

És ezeket a gazembereket kiszolgáló, az országot ezeknek átengedő Károlynak mai napig szobra van a Kossuth téren. Gróf Bethlen Istvánnak pedig nincsen, mert nem lehet... Kertész Ákos pedig ír, amit ír.

Soha, egyetlen pillanatig nem túrném, nem túrom, hogy a magyar zsidóságot ezekkel a vörösökkel azonosítsák. Az asszimilálódott és polgári magyar zsidóság éppoly rémülettel és kiszolgáltatott dühvel nézte ezek rémtetteit, mint mindenki más. Az, hogy a Tanácsköztársaságot kilencven százalékban zsidók vezényelték, semmiféle felmentést nem ad a vészszövekre és a nyilas rémtettekre. A „Ne öl!” isteni parancsa

ugyanis nem felülírható. De annyit talán ideje lenne bevallani, hogy kölcsönösen elrontottunk itt valamit. És amit elrontottunk, az nem helyrehozható sem vádaskodással, sem gyűlölettel, sem hazugságokkal, sem történelmhamisítással. Sem pedig Kertész Ákos alant mondataival. És az sem megy, mert nem mehet sokáig, hogy amikor Nobel-díjasainkról van szó, akkor mindjárt elmondják nekünk, hogy ők zsidók – lásd TGM halhatatlan mondatát: „Kertész Imre Nobel-díjas magyar író. Zsidó.” Ám, ha a Tanácsköztársaságról, Kun Béláról, Szamuelyról, Csernyről, Kunfiról, Gáborról, Jásziról vagy éppen Rákosiról van szó, és az ezek által a magyarság ellen elkövetett rémtettekről, akkor azonnal tilos a származást emlegetni, mert az mindjárt főbenjáró bűn.

Nem. Nem az.

S ha már Ady úgyszólván szóba került Kertész Ákos védtelen mondatai kapcsán, mert a farizeusok Adyval akarják őt mentesíteni, akkor lássuk Ady egyik remekművét, a Korroborit. Ebben a mi magyar zsenink többek között így ír: „A IX-ik, sőt még a X-ik században is Rómának, az egykor Urbs-nak népe jól megértette a latint, a klasszikus latin-orációkat. Háromszáz év múlva pedig már készen volt az az új nép, amely már sehogysem volt a Ciceróé. A Sátán játszik-e vajon velem, amikor egyre biztosabban látom, hogy a Duna-Tisza tája ismét népalakulás nagy, teremtő momentumánál tart? (...) Úgy látszik, hogy a magyar embernek még az sem adatott, hogy a fájdalmi csupán magáért fájjanak. (...) De az igaz úgy-e, hogy közénk, senkik, még egyformákban is százféleké közé elvegyült egy millió zsidó? Hogy e zsidók megcsinálták nekünk Budapestet, s mindazt, ami talán – talán? Biztosan – nincs is, de európaias és távolról mutató? Segítségünkre jöttek nekünk, akik már nem vagyunk, azok, akik mint nép, szintén nincsenek... Ausztráliában van egy nagy néptörzs, mely a világ első poétanépe, mert kitalálta a Korroborit. A Korrobori nagy, szerelmes táncorgia, amelyhez a nők muzsikálnak. (...) A Korroboriba bele is lehet halni, erotikus szerelem-gyűlöletben, ott, ott a muzsikáló lábai előtt. (...) Micsoda gyávaság még meg nem mondani, hogy a Korroborit üzzük, járjuk pár évtizedek óta a Duna-Tisza táján? Itt két fajtátlan és egyformán idegen fajta szeretkezik egymással a Korrobori szabályai szerint. A már megcsinált kultúrák lemásolt zeneszerszámaival foglalt itt helyet a zsidóság. S mi, akik magyaroknak nevezük magunkat, gyűlölvé-vágyva ropjuk a szerelmi táncot. Itt egymást fojtogatva a szerelemtől, vagy új népet produkálunk, vagy pedig utánuk az özönvíz.”

Ez az élet. Ez a jövő

S mennyivel szemben járt a Korroborit például Németh László és legjobb barátja, a zsidó Zelk Zoltán.

Az ismert történet szerint a vészszövegekben Németh László bújtatta a pin-céjében Zelket, és minden este lement hozzá beszélgetni. Egyik este, amikor lement, látja, hogy Zelk a Kisebbségben című tanulmányát olvasgatja. Majd felnézett a könyvből, és így szólt: „Tudod, Laci, ma egész nap téged olvastalak, és azon gondolkodtam, talán nem is kéne most bújtatnod, ha mindezt nem írod meg.”

Ez az élet. Ez a jövő. Ez az igazság. Ahogy a zsidó Zelk nem őrvong, nem átkozódik, hanem belátja, az ő barátjának is van bizony igazsága.

Kertész Ákosnak meg csak igaztalansága van és hazugsága. Jó ezt kimondani. Felszabadító. Miképpen azt is ki kell mondani végre, hogy Auschwitz nem teszi zárójelbe mindazt, amit Shakespeare, Liszt, Kosztolányi, Németh László, Ady vagy éppen Petőfi mondott, írt a zsidóságról. Mert az igazságot semmi sem teheti zárójelbe. És ez az egyenlet visszafelé is igaz: Ady, Móricz, Babits, Kosztolányi, Németh László, Shakespeare, Liszt vagy éppen Petőfi igazságaiból nem következhet Auschwitz. De még Kertész Ákos hazugságaiból sem. Mert embernek kell maradni, bármi áron...

Az 1919-es patkánylázadás zsidó vezérének